

2. Granice uprawnień określone w ust. 1 dotyczą poszczególnego zobowiązania podatkowego. Jeżeli chodzi o należności wchodzące w skład zobowiązania pieniężnego — uprawnienia te dotyczą łącznej kwoty

tych należności, a z tytułu podatków obrotowego i dochodowego — łącznej kwoty tych podatków.”;

3) skreśla się § 5.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Finansów: *H. Kisiel*

7

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 17 grudnia 1975 r.

w sprawie świadectw pochodzenia towarów przywożonych w handlowym obrocie towarowym z zagranicą.

Na podstawie § 3 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1975 r. w sprawie ceł na towary przywożone w handlowym obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. Nr 40, poz. 210) zarządza się, co następuje:

§ 1. Świadectwo pochodzenia towaru, o którym mowa w § 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1975 r. w sprawie ceł na towary przywożone w handlowym obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. Nr 40, poz. 210), nie jest wymagane, jeżeli:

- 1) pozwolenie przywozu wydane przez Ministra Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej tak stanowi,
- 2) z deklaracji celnej nadawcy lub dokumentów przewozowych wynika, że towar jest przywożony bezpośrednio z kraju pochodzenia,
- 3) eksporter złoży na fakturze lub deklaracji celnej oświadczenie, że wszystkie wymienione towary pochodzą ze wskazanego kraju pochodzenia,
- 4) na towarze zamieszczono w sposób trwały oznaczenie kraju pochodzenia.

§ 2. Świadectwo pochodzenia towaru powinno zawierać następujące dane:

- 1) nazwę i adres eksportera oraz importera,
- 2) numer kontraktu,
- 3) nazwę towaru określającą dostatecznie jego rodzaj oraz w miarę możliwości numer pozycji nomenklatury brukselskiej,
- 4) wskazanie rodzaju transportu, a przy transporcie morskim również nazwę statku,
- 5) stwierdzenie, że towar objęty świadectwem pochodzenia jest produktem naturalnym lub wytworzonym całkowicie w danym kraju, a w razie przetworzenia towaru stwierdzenie, że nie mniej niż 50% ogólnej wartości towaru przypada na koszty robocizny i surowców kraju przetworzenia,
- 6) znaki i numery opakowania, liczbę sztuk i rodzaj opakowania oraz masę brutto i netto,
- 7) miejscowość i datę wystawienia świadectwa pochodzenia, pieczęć urzędu lub instytucji wystawiającej świadectwo pochodzenia oraz podpis osoby wystawiającej.

§ 3. 1. Świadectwo pochodzenia towaru powinno być wystawione w języku angielskim lub francuskim, a dodatkowo może być wystawione w dowolnym innym języku obcym. Urząd celny może żądać tłumaczenia na język polski całego świadectwa lub tylko nazwy towaru.

2. Tłumaczenie świadectwa pochodzenia towaru może być również dokonane w kraju i jest wolne od uwierzytelnienia, chyba że urząd celny ma uzasadnione wątpliwości, czy tłumaczenie, zwłaszcza nazwy towaru, jest właściwe.

§ 4. Poprawki dokonane na świadectwie pochodzenia towaru, zwłaszcza dotyczące danych odnoszących się do

towaru, kraju pochodzenia i kraju przeznaczenia, powinny być omówione i stwierdzone podpisem oraz pieczęcią urzędu lub instytucji wystawiającej świadectwo.

§ 5. 1. Świadectwo pochodzenia towaru powinno być wystawione w kraju pochodzenia towaru.

2. Świadectwo pochodzenia towaru może być wystawione przez:

- 1) izby przemysłowe i handlowe,
- 2) inne instytucje gospodarcze, notyfikowane Rządowi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i przez niego uznane.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli umowy handlowe stanowią, że świadectwa pochodzenia wystawiają w kraju pochodzenia towarów inne określone instytucje.

4. Uprawnienia izb przemysłowych i handlowych oraz innych instytucji (ust. 2 i 3) w zakresie wystawiania świadectw pochodzenia podlegają weryfikacji przez placówki konsularne lub handlowe Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 6. Na wniosek zgłaszającego towar do odprawy celnej urząd celny może uznać duplikat świadectwa pochodzenia towaru, jeżeli zgłaszający uprawdopodobni, że oryginał nie może być przedstawiony wskutek zaginięcia.

§ 7. 1. Świadectwo pochodzenia towaru powinno być doręczone urzędowi celnemu przy zgłaszaniu towaru do odprawy celnej.

2. Jeżeli zgłaszający, z usprawiedliwionych przyczyn, nie może złożyć świadectwa pochodzenia towaru w terminie, o którym mowa w ust. 1, a zatrzymanie towaru mogłoby spowodować jego zepsucie się albo narazić odbiorcę na wysokie koszty lub straty, urząd celny na pisemny wniosek zgłaszającego może zezwolić na złożenie świadectwa pochodzenia towaru w terminie późniejszym, jednak nie dłuższym niż 30 dni od dnia dokonania odprawy celnej.

3. W razie niezachowania odroczonego terminu złożenia świadectwa pochodzenia towaru urząd celny wzywa zobowiązanego do zapłaty różnicy cła między cłem pobranym a cłem należnym.

§ 8. W razie przywozu większej partii towaru niż określona w świadectwie pochodzenia towaru świadectwo to może być zastosowane przez urząd celny tylko do ilości towaru wymienionej w świadectwie, chyba że różnica nie przekracza 10% ilości towaru podanej w świadectwie pochodzenia i stwierdzonej w wyniku kontroli celnej.

§ 9. Towar, na który wystawiono świadectwo pochodzenia, może być zgłoszony do odprawy celnej partiami w jednym lub w kilku urzędach celnych.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej:
w z. *H. Pruchniewicz*